36 935 **Voorstel van wet van de leden Keijzer, Claassen en Clemminck tot wijziging van de Huisvestingswet 2014 inzake het verbod op voorrang voor vergunninghouders (Wet nieuwe regels inzake huisvesting vergunninghouders)**

Nr. 9 **NOTA NAAR AANLEIDING VAN HET NADER VERSLAG**
Vastgesteld, 27 november 2026

Inhoudsopgave **Blz.**

I. Algemene toelichting 1
1. Inleiding 1
2. Hoofdlijnen van het voorstel 1
2.1. Samenhang andere maatregelen ten aanzien van asielmigratie en huisvesting vergunninghouders 1
2.3.3. Tijdelijke uitzondering op het verbod op voorrang voor vergunninghouders voor onzelfstandige woonruimte 2
3. Verhouding tot hoger recht 2
3.3. Internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind (IVRK) 2
3.4 Gelijke behandeling 2
4. Gevolgen (m.u.v. financiële gevolgen) 2
4.2. Gevolgen voor decentrale overheden 2
7. Financiële gevolgen 3
Kosten asielopvang 3
8. Evaluatie 3
9. Advies en consultatie 3

I. Algemene toelichting

1. Inleiding

De leden van de D66-fractie hebben kennisgenomen van de nota naar aanleiding van het verslag (Kamerstuk 36 935, nr. 7). Zij danken de initiatiefnemers voor de beantwoording en

hebben naar aanleiding daarvan nog enkele vervolgvragen. Daarbij betrekken deze leden ook het op 16 oktober 2026 gesloten Akkoord Aanvullende Vormen van Huisvesting (Kamerstuk 32 847, nr. 1510), dat nieuwe afspraken bevat over aanvullende huisvesting voor onder andere vergunninghouders.

De leden van de VVD-fractie hebben kennisgenomen van de beantwoording van de vragen en zijn hiermee voldoende geïnformeerd.

De leden van de CDA-fractie wijzen erop dat dit de tweede schriftelijke vragenronde over dit initiatiefwetsvoorstel betreft. Voor de inhoudelijke inbreng en vragen verwijzen de leden naar hun bijdrage aan de eerste schriftelijke vragenronde. Deze leden hebben in deze ronde nog enkele vragen aan de indieners.
De leden van de CDA-fractie willen aan de indieners vragen of zij het probleem onderkennen dat te veel statushouders momenteel in COA-opvangen verblijven. Deze leden vinden het belangrijk om te investeren in alternatieve oplossingen om het doorstroomprobleem van statushouders op te lossen, waaronder het bouwen van alternatieve huisvesting en creatieve oplossingen vanuit de samenleving. Daarom stelden deze leden tijdens de begrotingsbehandeling van Asiel en Migratie voor om samen met werkgevers te onderzoeken of een integrale oplossing mogelijk is voor het bieden van zowel werk als huisvesting aan statushouders. Deze leden willen aan de indieners vragen welke alternatieve oplossingen zij voorstellen om het doorstroomprobleem van statushouders op te lossen en of zij constructief tegenover het voorstel staan om met de samenleving, waaronder werkgevers, op zoek te gaan naar oplossingen.

Reactie: *De initiatiefnemers onderkennen dat te veel vergunninghouders langdurig in de COA-opvang verblijven en dat dit de opvangcapaciteit onder druk zet. Om de doorstroom te bevorderen zetten de initiatiefnemers in op uitbreiding van alternatieve huisvestingsmogelijkheden, waaronder flexwoningen, woningdelen, onzelfstandige woonruimte en doorstroomlocaties. Daarnaast kunnen vergunninghouders, waar mogelijk, via particuliere huur, hun eigen netwerk of werkgerelateerde huisvesting woonruimte vinden. De initiatiefnemers erkennen dat de capaciteit van deze alternatieven verder moet groeien.*

De initiatiefnemers staan dan ook constructief tegenover het voorstel van de CDA-fractie om samen met werkgevers te onderzoeken hoe werk en huisvesting kunnen worden gecombineerd. Zoals reeds uiteengezet in de memorie van toelichting, kunnen werkgevers een rol spelen bij het vinden van huisvesting voor vergunninghouders. Dit sluit aan bij het streven van de initiatiefnemers om arbeidsparticipatie en huisvesting beter op elkaar te laten aansluiten en vergunninghouders in staat te stellen zelfstandiger in hun huisvesting te voorzien.

2. Hoofdlijnen van het voorstel

2.1 Samenhang andere maatregelen ten aanzien van asielmigratie en huisvesting vergunninghouders

De leden van de D66-fractie constateren dat hun eerdere vraag naar de nieuwe termijnen van de voorbereidingsfase, implementatiefase en normalisatiefase niet concreet is beantwoord. De initiatiefnemers verwijzen naar de mogelijkheid om de wet bij koninklijk besluit in werking te laten treden, maar geven geen nieuwe tijdlijn. Kunnen de initiatiefnemers alsnog concreet uiteenzetten welke duur zij voor elk van deze fasen voorzien, uitgaande van de huidige stand van de parlementaire behandeling? Gaan zij daarbij uit van een implementatiefase van één of van twee jaar?

Reactie: *Het wetsvoorstel kent drie fasen. De voorbereidingsfase loopt tot de inwerkingtreding en duurt zo lang als de behandeling in beide Kamers en de voorbereiding van de uitvoering vragen. De implementatiefase begint op de dag van inwerkingtreding. Het wetsvoorstel gaat nu uit van één jaar. De initiatiefnemers staan ervoor open deze fase te verlengen tot twee jaar (zie paragraaf 2.3.3). Na afloop van de implementatiefase begint de normalisatiefase. Dan vervalt de tijdelijke uitzondering en geldt het verbod op voorrang volledig. Deze fasering sluit aan bij de termijnen uit het Akkoord Aanvullende Vormen van Huisvesting. Gemeenten kunnen deze afspraken op deze manier uitvoeren voordat het verbod volledig geldt. De initiatiefnemers lichten dat hieronder verder toe.*

De leden van de D66-fractie wijzen erop dat in het Akkoord Aanvullende Vormen van Huisvesting is afgesproken dat gemeenten en woningcorporaties binnen zes maanden lokale werkprogramma's opstellen. Deze programma's moeten onder meer inzicht geven in de verwachte aantallen woonplekken die met aanvullende vormen van huisvesting kunnen worden gerealiseerd. Daarnaast bevat het akkoord de ambitie om gedurende drie taakstellingsperioden aanvullende vormen van huisvesting in te zetten voor 20% van de te huisvesten vergunninghouders. Hoe verhoudt deze ambitie van 20% zich tot de stelling van de initiatiefnemers dat er voldoende alternatieve huisvestingsmogelijkheden zijn om een landelijk verbod op voorrang uitvoerbaar te maken? Waar verwachten de initiatiefnemers dat het overige deel van de vergunninghouders wordt gehuisvest wanneer zij niet op grond van hun vergunninghouderschap voorrang kunnen krijgen?

Reactie: *Het akkoord bevat twee ambities. Gemeenten werken de bestaande achterstand op de taakstelling primair weg met aanvullende vormen van huisvesting. Daarnaast wordt 20% van de te huisvesten vergunninghouders in de komende drie taakstellingsperioden in zulke woonvormen gehuisvest. Die 20% is dus geen bovengrens voor huisvesting zonder voorrang. Vergunninghouders kunnen ook een woning vinden via de reguliere sociale huur zonder voorrang op grond van hun verblijfsstatus, via de algemene urgentiegronden die voor alle woningzoekenden gelden, via particuliere huur of op eigen kracht. In hun lokale werkprogramma's maken gemeenten bovendien inzichtelijk hoeveel woonplekken zij met aanvullende vormen kunnen realiseren. Zo weten zij ruim voordat het verbod volledig geldt wat er voor de rest van hun taakstelling nodig is.*

De initiatiefnemers zien de 20%-ambitie daarom als een aanvulling op de huisvestingsopgave en niet als de volledige invulling ervan. Het uitgangspunt blijft dat vergunninghouders onder dezelfde regels als andere woningzoekenden een woning vinden.

De leden van de D66-fractie vragen de initiatiefnemers of zij het wenselijk achten dat het volledige verbod op voorrang in werking kan treden voordat de lokale werkprogramma's uit het Akkoord Aanvullende Vormen van Huisvesting zijn opgesteld, waarmee inzichtelijk wordt hoeveel aanvullende huisvesting daadwerkelijk kan worden gerealiseerd? Zo ja, op

welke feitelijke onderbouwing baseren zij dan dat gemeenten het verbod op dat moment uitvoerbaar kunnen opvangen?

Reactie: *Die situatie zal zich niet voordoen. Het akkoord is op 16 oktober 2026 gesloten, en de lokale werkprogramma's moeten binnen zes maanden gereed zijn. Initiatiefnemers achten het zeer onwaarschijnlijk dat het wetsvoorstel vóór 16 april 2027 door zowel de Tweede als de Eerste Kamer is aangenomen, én dat de datum van inwerkingtreding dan al is gepasseerd. Na de inwerkingtreding volgt een implementatiefase van één dan wel twee jaar waarin de tijdelijke uitzondering geldt. De werkprogramma's liggen er dus ruim voordat het verbod volledig gaat gelden. Daarnaast hebben de ambities uit het akkoord een looptijd van drie taakstellingsperioden, oftewel anderhalf jaar vanaf januari 2027. Die looptijd valt volledig binnen de voorbereidings- en implementatiefase van dit wetsvoorstel. Gemeenten hebben dus de gelegenheid om de afspraken uit het akkoord uit te voeren en hun werkprogramma's te gebruiken om zich op het verbod voor te bereiden. Het akkoord en dit wetsvoorstel versterken elkaar daarmee in de tijd.*

2.3.3 Tijdelijke uitzondering op het verbod op voorrang voor vergunninghouders voor onzelfstandige woonruimte
De leden van de D66-fractie lezen dat de initiatiefnemers op vragen van deze leden antwoorden dat zij een implementatiefase van twee jaar willen overwegen wanneer het voorstel daarmee een meerderheid kan behalen, terwijl zij elders in de nota de mogelijke verlenging verbinden aan het advies van de Raad van State en zorgen over de uitvoerbaarheid bij gemeenten. Kunnen de initiatiefnemers verduidelijken wat volgens hen de inhoudelijke noodzaak is voor een implementatiefase van één respectievelijk twee jaar?

Reactie: *De initiatiefnemers hebben oorspronkelijk gekozen voor een implementatiefase van één jaar om gemeenten en woningcorporaties de gelegenheid te bieden onzelfstandige huisvesting en woningdelen verder te ontwikkelen. Zij achten een verlenging tot twee jaar niet noodzakelijk, maar staan hier om zowel inhoudelijke als politieke redenen voor open. Een langere implementatiefase biedt gemeenten en woningcorporaties extra tijd om hun beleid aan te passen en alternatieve huisvesting te realiseren, waarmee tegemoet wordt gekomen aan de uitvoerbaarheidszorgen van de Raad van State. Tegelijkertijd zijn de initiatiefnemers bereid deze verlenging als tegemoetkoming aan delen van de Kamer te overwegen, indien dit kan bijdragen aan een parlementaire meerderheid voor het wetsvoorstel. Beide overwegingen spelen daarbij dus een rol.*

3. Verhouding tot hoger recht
3.3 Internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind (IVRK)
De leden van de D66-fractie constateren dat de initiatiefnemers in hun beantwoording erkennen dat langduriger verblijf in de opvang gevolgen kan hebben voor de veiligheid, gezondheid en ontwikkeling van kinderen, maar niet alsnog beantwoorden welke concrete negatieve gevolgen zij proportioneel en aanvaardbaar achten. Ook erkennen de initiatiefnemers elders dat een langere opvangduur een voorzienbaar risico van het wetsvoorstel is, zonder de omvang daarvan te kunnen ramen. Hoe kunnen de initiatiefnemers onder die omstandigheden beoordelen dat de gevolgen voor minderjarige kinderen proportioneel en aanvaardbaar zijn? Welke gevolgen of extra verblijfsduur in de opvang zouden voor de initiatiefnemers aanleiding zijn om te concluderen dat de grens van proportionaliteit wordt overschreden?

Reactie: *De initiatiefnemers achten het voorstel proportioneel, omdat het uitsluitend de voorrang op grond van vergunninghouderschap afschaft. Het wetsvoorstel doet niets af aan de bescherming die minderjarige kinderen op grond van het IVRK genieten. Die bescherming geldt voor alle kinderen in Nederland, ongeacht hun verblijfsstatus.*

Wanneer de omstandigheden van een gezin met minderjarige kinderen zodanig zijn dat dringend andere huisvesting noodzakelijk is, kunnen gemeenten op grond van de algemene urgentiecategorieën voorrang verlenen, mits aan de daarvoor geldende voorwaarden wordt voldaan. Dit geldt voor gezinnen met vergunninghouders op dezelfde wijze als voor andere gezinnen met minderjarige kinderen. Daarmee blijft het mogelijk om rekening te houden met de bijzondere omstandigheden en belangen van kinderen, zonder dat het enkele feit dat zij deel uitmaken van een gezin met vergunninghouders een zelfstandige grond voor voorrang vormt.

De initiatiefnemers achten het daarom niet juist om een algemene grens in dagen of weken te verbinden aan het vervallen van deze specifieke voorrangsgrond. Een eventueel langere verblijfsduur in de opvang betekent niet zonder meer dat de rechten van het kind worden geschonden. Of sprake is van een urgente huisvestingsbehoefte, moet worden beoordeeld aan de hand van de concrete omstandigheden en de daarvoor geldende criteria. Het voorgestelde verbod verandert niets aan deze bescherming en mogelijkheden.

3.4 Gelijke behandeling

De leden van de D66-fractie lezen dat de initiatiefnemers stellen dat het verlenen van voorrang op grond van vergunninghouderschap zelf strijdig is met artikel 1 van de Grondwet. Op welke juridische bronnen, jurisprudentie of onafhankelijke adviezen baseren zij de conclusie dat de huidige wettelijke mogelijkheid tot het verlenen van deze voorrang ongrondwettig is? Hoe verhoudt deze conclusie zich tot het tegengestelde oordeel van de Afdeling advisering van de Raad van State?

Reactie: *De initiatiefnemers baseren hun oordeel op artikel 1 van de Grondwet en het daarin verankerde gelijkheidsbeginsel, zoals nader uiteengezet in paragraaf 3.4 van de memorie van toelichting. Voor zover de leden van de D66-fractie met hun vraag suggereren dat een constitutioneel oordeel pas gerechtvaardigd is wanneer dit door jurisprudentie of onafhankelijke adviezen wordt onderschreven, wijzen de initiatiefnemers op de staatsrechtelijke verhoudingen in Nederland. Artikel 120 van de Grondwet verbiedt de rechter immers om wetten in formele zin aan de Grondwet te toetsen. De verantwoordelijkheid voor de beoordeling van de grondwettigheid van dergelijke wetten berust daarmee primair bij de formele wetgever zelf. Dit uitgangspunt is ook uitdrukkelijk bevestigd door de voorzitter van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State in diens zienswijze over constitutionele toetsing van 22 april 2022.*[1] *Het ontbreken van een rechterlijke uitspraak of onafhankelijk advies dat de opvatting van de initiatiefnemers onderschrijft, vormt dan ook geen weerlegging van hun constitutionele oordeel. De juridische houdbaarheid van dat oordeel moet door de formele wetgever worden beoordeeld aan de hand van de onderliggende argumenten, niet aan de hand van de vraag hoeveel andere instanties dezelfde conclusie hebben getrokken.*

[1] Constitutionele toetsing | Raad van State

De initiatiefnemers erkennen dat de Afdeling advisering van de Raad van State tot een tegengesteld oordeel is gekomen. Zoals reeds uitvoerig uiteengezet in hun reactie op het advies van de Afdeling en in de beantwoording van de vragen van onder meer de CDA-fractie, berust dit verschil op een andere afweging van de belangen van vergunninghouders en overige woningzoekenden. Waar de Afdeling doorslaggevend gewicht toekent aan de achterstandspositie van vergunninghouders, achten de initiatiefnemers deze positie onvoldoende rechtvaardiging voor voorrang die uitsluitend op verblijfsstatus berust. De initiatiefnemers benadrukken dat de Afdeling een gezaghebbende adviesfunctie vervult, maar geen bindende constitutionele uitspraken doet. Haar oordeel is daarmee niet onaantastbaar en kan door de wetgever gemotiveerd terzijde worden gelegd. Dat dit geen ongebruikelijke staatsrechtelijke praktijk is, mag ook bij de leden van de D66-fractie bekend worden verondersteld. Zo stemde hun fractie in 2020 vóór de Wet eenmalige huurverlaging huurders met een lager inkomen (35 578), nadat de Afdeling eerder had geadviseerd het oorspronkelijke wetsvoorstel niet in te dienen (ook een dictum D). De initiatiefnemers hebben het advies van de Afdeling zorgvuldig bestudeerd en in hun reactie daarop uitvoerig gemotiveerd waarom zij de daarin gemaakte constitutionele afweging niet delen. Het is nu aan de democratisch gelegitimeerde wetgever om, met kennis van zowel het advies van de Afdeling als de reactie van de initiatiefnemers, zelfstandig te beoordelen welk oordeel over de grondwettigheid van het wetsvoorstel overtuigt.

4. Gevolgen (m.u.v. financiële gevolgen)
4.2 Gevolgen voor decentrale overheden
De leden van de D66-fractie constateren dat hun eerdere vragen over het interbestuurlijk toezicht niet zijn beantwoord. In het Akkoord Aanvullende Vormen van Huisvesting is bovendien expliciet vastgelegd dat de wettelijke taken in het kader van het interbestuurlijk toezicht boven het akkoord gaan en dat de lokale werkprogramma's geen formele status binnen dat toezicht hebben. Kunnen de initiatiefnemers daarom alsnog afzonderlijk beantwoorden of sprake kan zijn van taakverwaarlozing wanneer een gemeente haar wettelijke huisvestingstaakstelling niet haalt en aangeeft dat het verbod op voorrang haar mogelijkheden om aan die taakstelling te voldoen beperkt? Welke maatregelen kunnen gedeputeerde staten in dat geval bij indeplaatsstelling nemen die de gemeente zelf op grond van dit wetsvoorstel niet mag nemen? Wie draagt de financiële gevolgen wanneer een gemeente aantoonbaar onvoldoende mogelijkheden heeft om tegelijkertijd aan beide wettelijke kaders te voldoen?

Reactie: *Wanneer een gemeente haar wettelijke huisvestingstaakstelling niet realiseert, kan dit aanleiding zijn voor toepassing van het interbestuurlijk toezicht. Gedeputeerde staten beoordelen aan de hand van de concrete omstandigheden of indeplaatsstelling aangewezen is. Op grond van artikel 124c van de Gemeentewet beschikken gedeputeerde staten daarbij niet over verdergaande bevoegdheden dan de gemeente zelf. Ook zij zijn dus gebonden aan het voorgestelde voorrangsverbod. Uit artikel 124 van de Gemeentewet volgt dat de kosten van indeplaatsstelling in beginsel ten laste van de gemeente komen. De initiatiefnemers erkennen dat de combinatie van de taakstelling en het voorrangsverbod de uitvoering voor gemeenten kan bemoeilijken. Zij achten dit echter geen doorslaggevende reden om de bestaande voorrangsgrond te behouden en wijzen op de mogelijkheden van alternatieve huisvesting en de voorkeur van zowel initiatiefnemers als de regering om de taakstelling uiteindelijk af te schaffen.*

7. Financiële gevolgen

Kosten asielopvang

De leden van de D66-fractie vragen de regering welke gevolgen zij verwacht voor de uitstroom uit locaties van het Centraal Orgaan opvang asielzoekers (COA), de benodigde opvangcapaciteit en de rijksuitgaven aan asielopvang wanneer dit initiatiefwetsvoorstel in werking treedt voordat de ambities uit het Akkoord Aanvullende Vormen van Huisvesting zijn gerealiseerd. Kan de regering deze gevolgen waar mogelijk kwantificeren of, indien een exacte raming niet mogelijk is, met scenario's inzichtelijk maken?

Reactie: *De initiatiefnemers kunnen geen reactie geven op vragen gericht aan de regering.*

Deze leden constateren dat de initiatiefnemers erkennen dat het wetsvoorstel tot extra kosten voor de asielopvang kan leiden, maar deze kosten niet hebben geraamd en stellen dat zij voor hun afweging niet doorslaggevend zijn. Welk bedrag aan extra rijksuitgaven en welke extra belasting van de opvangcapaciteit zouden voor de initiatiefnemers wél aanleiding zijn om de fasering of inwerkingtreding van het wetsvoorstel te heroverwegen?

Reactie: *De initiatiefnemers zien ook dat wanneer alternatieve huisvesting achterblijft vergunninghouders tijdelijk langer in een COA-opvang moeten verblijven. Dat risico is ook in de eerdere toelichting erkend. De exacte financiële gevolgen kunnen niet worden geraamd omdat deze afhangen van de asielinstroom, extra verblijfsduur en het tempo waarin alternatieve huisvesting wordt gerealiseerd. Ook willen de initiatiefnemers benadrukken dat voorrang geen extra woning creëert of de totale woningvraag verlaagt, het zorgt enkel ervoor dat de ene woningzoekende eerder en de andere later wordt gehuisvest.*

De oplossing moet volgens de initiatiefnemers worden gezocht in minder asielinstroom, meer woningbouw en uitbreiding van woningdelen, flexwoningen en doorstroomlocaties.

8. Evaluatie

De leden van de D66-fractie lezen dat de initiatiefnemers naar aanleiding van hun eerdere vragen bereid zijn tijdens de implementatiefase de uitstroom uit de opvang, de realisatie van alternatieve huisvesting en de positie van andere woningzoekenden te monitoren. De initiatiefnemers stellen daarbij dat deze monitoring aanleiding kan geven tot praktische aanpassingen, maar niet tot uitstel van het verbod. Welke concrete praktische aanpassingen bedoelen de initiatiefnemers? Welke uitkomsten van de monitoring zouden aanleiding geven tot welke aanpassingen? Wat is de betekenis van monitoring wanneer ook bij aantoonbaar onvoldoende alternatieve huisvesting of sterk oplopende opvangduur de inwerkingtreding of het vervallen van de tijdelijke uitzondering niet kan worden heroverwogen?

Reactie: *De initiatiefnemers verstaan onder aanpassingen bijvoorbeeld het versnellen en uitbreiden van alternatieve huisvesting of aanvullende ondersteuning van gemeenten en corporaties. Daarnaast hebben de initiatiefnemers aangegeven bereid te zijn de implementatiefase van één naar twee jaar te verlengen en de tijdelijke uitzondering die periode ook op zelfstandige woonruimte van toepassing te laten zijn.*

De initiatiefnemers maken echter onderscheid tussen het verbeteren van de uitvoering en het opschorten van de hoofdregel. De initiatiefnemers vinden het niet wenselijk om het verbod

telkens uit te stellen zolang nog onvoldoende alternatieve huisvesting beschikbaar is. Juist de huidige schaarste is voor de initiatiefnemers reden om de gelijke regels toe te passen. Voor jongeren en andere woningzoekenden geldt namelijk ook niet dat een regel pas op hen van toepassing wordt zodra er voldoende woonruimte beschikbaar is.

9. Advies en consultatie

De leden van de D66-fractie constateren dat de initiatiefnemers in de nota naar aanleiding van het verslag geen aanleiding zien om opnieuw in gesprek te gaan met medeoverheden en uitvoeringsorganisaties, omdat deze partijen bij het eerdere regeringsvoorstel zijn geconsulteerd. Inmiddels hebben het Rijk, de Vereniging van Nederlandse Gemeenten (VNG), het Interprovinciaal Overleg (IPO) en Aedes het Akkoord Aanvullende Vormen van Huisvesting gesloten. Vinden de initiatiefnemers hun eerdere standpunt dat nieuwe gesprekken niet nodig zijn nog houdbaar in het licht van dit akkoord? Hebben zij sinds 16 oktober 2026 met de ondertekenaars gesproken over de gevolgen van dit initiatiefwetsvoorstel voor de uitvoering van het akkoord? Zo nee, zijn zij bereid dat alsnog te doen voordat de verdere behandeling van het wetsvoorstel plaatsvindt?

Reactie: *De initiatiefnemers hebben sinds 16 oktober 2026 geen overleg gevoerd met de ondertekenaars van het akkoord. Zij achten een nieuwe formele consultatieronde voorafgaand aan de verdere parlementaire behandeling niet noodzakelijk. Bij de voorbereiding van het eerdere, inhoudelijk gelijkluidende regeringsvoorstel zijn de VNG, het IPO, Aedes en andere betrokken partijen reeds geconsulteerd. Hun bezwaren en aandachtspunten zijn bekend en zijn betrokken bij de afwegingen van de initiatiefnemers.*

Het Akkoord Aanvullende Vormen van Huisvesting verandert niets aan het principiële uitgangspunt van de initiatiefnemers dat aanvullende huisvesting eraan moet bijdragen dat vergunninghouders worden gehuisvest zonder dat daarvoor andere woningzoekenden worden gepasseerd. Daarbij wijzen de initiatiefnemers erop dat ook jongeren en andere woningzoekenden al jarenlang de gevolgen van de woningnood ondervinden. Zij achten het daarom niet wenselijk dat het beëindigen van de voorrang op grond van vergunninghouderschap telkens wordt uitgesteld voor nieuwe overlegtrajecten, terwijl over een inhoudelijk gelijkluidend wetsvoorstel reeds uitvoerig is geconsulteerd, en zien dit daarom niet als noodzakelijke voorwaarde voor de verdere parlementaire behandeling van het wetsvoorstel.

De leden van de D66-fractie wijzen erop dat in het Akkoord Aanvullende Vormen van Huisvesting is vastgelegd dat het aannemen van een wetsvoorstel dat een verbod op voorrang voor vergunninghouders vastlegt zonder rekening te houden met uitvoerbaarheid en andere bezwaren van de Raad van State of betrokken partijen, een legitieme grond kan vormen om het akkoord op te zeggen. Zijn de initiatiefnemers van oordeel dat hun wetsvoorstel voldoende tegemoetkomt aan deze uitvoerbaarheidsbezwaren? Waar baseren zij dit op? Welke gevolgen voorzien zij voor de uitvoerbaarheid van hun wetsvoorstel indien één of meer partijen het akkoord naar aanleiding van dit wetsvoorstel zouden opzeggen?

Reactie: *De initiatiefnemers zijn van oordeel dat met de uitvoerbaarheidsbezwaren voldoende rekening is gehouden, al erkennen zij dat deze daarmee niet volledig zijn weggenomen. Het wetsvoorstel voorziet in een gefaseerde invoering met een tijdelijke uitzondering voor onzelfstandige woonruimte. Daarnaast wordt ingezet op uitbreiding van alternatieve huisvesting, waaronder flexwoningen, woningdelen en doorstroomlocaties. Mede*

naar aanleiding van het advies van de Raad van State en de zorgen over de uitvoerbaarheid bij gemeenten hebben de initiatiefnemers bovendien aangegeven bereid te zijn de implementatiefase tot twee jaar te verlengen, waarbij de uitzondering ook voor zelfstandige woonruimte kan gelden.

Een dergelijke overgangstermijn kan daarnaast ook goed samengaan met het Akkoord Aanvullende Vormen van Huisvesting, waarin partijen de ambitie hebben uitgesproken om gedurende drie taakstellingsperioden, oftewel anderhalf jaar, de bestaande huisvestingsachterstanden weg te werken. De initiatiefnemers zouden het daarom ook betreuren als één of meer partijen het akkoord zouden opzeggen. Dit kan de samenwerking en realisatie van aanvullende huisvesting bemoeilijken en daarmee de uitvoeringsopgave voor gemeenten vergroten. Een eventuele opzegging laat de wettelijke verplichtingen en bevoegdheden echter onverlet. De initiatiefnemers achten voortzetting van de samenwerking daarom wenselijk, maar zien een mogelijke opzegging niet als reden om af te zien van het beëindigen van voorrang uitsluitend op grond van vergunninghouderschap.

De leden van de D66-fractie vragen de regering, in haar hoedanigheid van adviseur van de Kamer en als partij bij het Akkoord Aanvullende Vormen van Huisvesting, of inwerkingtreding van dit initiatiefwetsvoorstel voordat de in het akkoord benoemde uitvoeringsbezwaren zijn weggenomen volgens haar aanleiding kan geven tot toepassing van de opzegbepaling uit het akkoord. Heeft de regering hierover overleg gevoerd met de VNG, het IPO en Aedes, en zo ja, wat is daarvan de uitkomst?

Reactie: *De initiatiefnemers kunnen geen reactie geven op vragen gericht aan de regering.*

Keijzer

Claassen

Clemminck